

1924-2024. 100 lat wspierania misji salezjańskich. Saleszjański Instytut Misyjny

*13 stycznia 1924 r., dekretem królewskim, z inicjatywy Przełożonego Generalnego, bł. Filippo Rinaldiego, który pragnął wspierać działalność misyjną, powstał **Salezjański Instytut Misyjny**. Instytut kontynuuje dziś swoją pracę na rzecz wielu misji na całym świecie.*

W latach dwudziestych XX wieku misje salezjańskie rozwijały się, będąc wspierane przez listy od misjonarzy, prezentowanych w *Biuletynie Saleszjańskim*; poprzez ożywienie wywołane w tamtych latach przez nowe odkrycia geograficzne i kulturowe oraz przez wielu ludzi, którzy emigrując daleko od swojej ojczyzny w poszukiwaniu lepszego życia, wysyłali wiadomości do tych, którzy pozostali w domu. Seria wydarzeń wzmocniła nacisk na misje.

W 1922 r., w celu kształcenia przyszłych misjonarzy, ks. Rinaldi założył *Instytut Kardynała Cagliero* w Ivrei, który zaledwie rok po założeniu miał już stu sześćdziesięciu kandydatów. Instytut ten został kanonicznie erygowany przez Świętą Kongregację *Propaganda Fide*, w dniu 30 kwietnia 1924 r., jako seminarium dla aspirantów do Misji Saleszjańskich, „zależne od niej i uczestnik wszystkich praw i przywilejów przysługujących podobnym instytutom”, jak to określono w jego statucie.

To rosnące zainteresowanie w 1923 r. skłoniło Przełożonego Generalnego Filipa Rinaldiego do założenia czasopisma *Młódzież Misyjna* w celu animowania i kultywowania pracy na rzecz misji wśród nowych pokoleń. W pierwszym numerze czytamy: „*Młódzież Misyjna* polega zatem na waszej aktywnej propagandzie [aby informować o działalności misjonarzy]. I oczekuje od was

jeszcze więcej: ma nadzieję znaleźć w was misjonarzy.... dla misjonarzy. Będzie często i nieustannie apelować do waszych dobrych serc, abyście byli gorliwymi apostołami idei: *misji*„.

W dniu 9 listopada 1923 r. król Włoch, Wiktor Emmanuel III, podpisał dekret o tymczasowym zwolnieniu z poboru wojskowego młodych mężczyzn przygotowujących się do wyjazdu na misje lub tych, którzy już byli misjonarzami. Ta zmiana sprzyjała i wspierała przygotowanie misjonarzy, do tego stopnia, że Zgromadzenie Salezjańskie założyło 31 instytutów, które przygotowywały młodych mężczyzn do misji: 15 we Włoszech i pozostałe za granicą.

W czerwcu 1924 r. Przełożony Generalny, ks. Rinaldi, napisał do salezjanów o misjach:

„To godne podziwu, że młodzi ludzie z wielu naszych kolegów, konwiktów, szkół, a głównie oratoriów świątecznych, już stali się gorliwymi apostołami, podsycając i utrzymując przy życiu wśród swoich towarzyszy szlachetne współzawodnictwo niedostatków i spontanicznych umartwień na rzecz naszych misji; loterii, przedstawień i innych rozrywek w tym samym celu; listów do rodziców, rodzeństwa, znajomych i przyjaciół w celu uzyskania pewnych ofiar lub nakłonienia ich do zapisania się do Współpracowników lub zaprenumerowania ukochanego czasopisma „Młodzież Misyjna”. Nierzadko zdarza się, że błagając o misje, niektórzy młodzi ludzie oddają także siebie, stając się salezjańskimi misjonarzami”.

W 1925 r. zaplanowano w Watykanie nową Światową Wystawę Misyjną, w której uczestniczyli także salezjanie, a uroczysta inauguracja, której przewodniczył Ojciec Święty Pius XI, została zaplanowana na grudzień 1924 r. Ten dodatkowy impuls skłonił ks. Filipa Rinaldiego do powierzenia zadania misji (do tej pory zarezerwowanego dla siebie) Prefektowi Generalnemu, ks. Piotrowi Ricaldone, który miał śledzić przygotowania. W związku z tym powiedział: „Artykuł 62 naszych *Regulaminów* mówi: *Opiekę nad misjami powierza się jednemu z przełożonych kapitułnych, delegowanemu do tego przez Przełożonego*

Generalnego. Korzystając z tej możliwości, powierzam tę funkcję ks. Piotrowi Ricaldone, Prefektowi Generalnemu. Jest on już związany z naszymi misjonarzami poprzez inne atrybuty i dlatego wydaje mi się najbardziej odpowiedni ze względu na prostotę. Ponieważ jest on tym, który zajmuje miejsce Przełożonego Generalnego, ta delegacja nie zmniejsza kontaktu, który pragnę utrzymać z moimi drogimi misjonarzami, tak odległymi i czasami narażonymi na tak poważne niebezpieczeństwa i niespodzianki”.

Kiedy Ksiądz Bosko zakończył swoje ziemskie życie, salezjańscy misjonarze byli obecni w pięciu krajach Ameryki Łacińskiej, w liczbie około 150, wśród 773 salezjanów w całym Zgromadzeniu. Ich liczba wzrosła tak bardzo, że do 1925 r. na misje wyjechało około 3000 salezjanów. Tak duża liczba misjonarzy, z dużą liczbą dzieł misyjnych, nie wspominając o dobrodziejach misji, wymagała ogromnej organizacji, zarówno w zakresie przygotowania tych hojnych salezjanów, jak i zasobów materialnych.

Przygotowywano się także do obchodów 50. rocznicy pierwszej wyprawy misyjnej (1875-1925). Na ten temat *Biuletyn Salezjański* z czerwca 1924 r. pisał:

„Zbliżając się do Pięćdziesiątej Rocznic Misji Salezjańskich (1875-1925), zalecamy wszystkim obchodzenie **Dni Misyjnych** na rzecz Misji Salezjańskich, w celu szerzenia ich wiedzy i potrzeb oraz zdobycia dla nich większej sympatii, aby mogły osiągnąć to wsparcie, którego codziennie potrzebują.

Ale **Dni Misyjne** nie mogą nagle zebrać potrzebnej pomocy. Nasi misjonarze, na przykład, proszą z codzienną natarczywością – nie tylko o obrusy i przedmioty do wykonywania świętej posługi – ale także, i przede wszystkim, o *ubrania, odzież, obuwie*, aby ubrać małych wychowanków licznych sierocińców i innych neofitów, a także *lekarstwa i tysiąc innych rzeczy* niezbędnych do braterskiej pomocy i wprowadzenia nowych chrześcijan w życie cywilne”.

W tym celu konieczne było założenie organu prawnego,

Salezjańskiego Instytutu Misyjnego, który zajmowałby się potrzebami misyjnymi. Jego akt założycielski został zarejestrowany już 18 października 1922 r. w rejestrze notarialnym Moncalieri (dziś gmina w obszarze metropolitalnym Turynu) przez ks. Rinaldiego, Przełożonego Generalnego i niektórych jego współpracowników. Był to akt narodzin podmiotu, który odzwierciedlał rosnące zainteresowanie misjami salezjańskimi. W 1924 r. została uznana cywilnie jako organizacja non-profit, dekretem królewskim nr 22 z 13.01.1924.

Przez ponad sto lat Instytut Misji Salezjańskich działał jako pośrednik między dobroczyńcami i beneficjentami misji. Nieobliczalne dobro zostało uczynione przez tak wielu ludzi – często w sposób ukryty – którzy chcieli uczestniczyć w tej szlachetnej działalności i którzy z pewnością zostaną obficie wynagrodzeni przez Boga. Ksiądz Bosko twierdził, że hojność dobroczyńców jest zawsze wynagradzana przez Boga, nie tylko w życiu wiecznym.

Zadanie Salezjańskiego Instytutu Misyjnego, które rozpoczęło się sto lat temu, nie ustało, ponieważ nie ustały potrzeby. Trwa do dziś, ponieważ wychowanie dzieci, zwłaszcza tych najuboższych, jest ciągłą misją. Zawsze potrzeba dobrodziejów, ponieważ Bóg chce, aby wszyscy uczestniczyli w Jego zbawczym dziele. Od każdego zależy czy chce współpracować z Bogiem. A jeśli ktoś chce, może to zrobić, kontaktując się z tym instytutem pod danymi kontaktowymi podanymi poniżej.

Salezjański Instytut Misyjny
Via Maria Ausiliatrice, 32
10152 Turyn
CF 00155220494
tel. +39 011.5224.248
istitutomissioni@sdb.org
istitutosalesianoperlemissioni@pec.it